

Sognepræst Ann Skov Sørensen og projektansatte Henrik Pohl håber på at kunne præsentere interesserede for projektet ved høstgudstjenesten den 19. september. Henrik Pohls ansættelse udløber den 25. oktober, så den dato er under alle omstændigheder projektets endelige deadline. De glæder sig begge til at få QR-koderne aktiveret, for i skrivende stund er der allerede 16 gravstedsfortællinger klar. Foto: Niels Sørensen

QR-koder giver liv og lyd til gravstederne

ARKELIV: I Nr. Asmindrup Sogn er man gået i gang med at båndgrave gravstedernes historie. Efterkommere fortæller, Henrik Pohl optager, og snart kan man høre disse historier på mobilen via QR-koder ved gravene.

Niels Sørensen

MR. ASMINDRUP: En tur på kirkegården kan sætte tænderne i gang - for hvem var det mon, alle dem, der nu er

døde? Hvordan var deres liv?

Så godt som aldrig får man svar. De døde rejser sig jo ikke op og taler.

Men svar, det kan man dog snart få på kirkegården i Nr. Asmindrup, for i det sogn er Henrik Pohl ansat i et projekt, der skal munde ud i QR-koder ved gravene, som gør, de passerende kan få de dodes historie på mobilen, fortalt af efterkommerne.

Idéen til projektet er, i en vis udstrækning, sognepræst Ann Skov Sørensen.

- Min mand og jeg går jo aftentur på kirkegården fra tid til anden, og vi taler tit om de forskellige grave. Jeg ved ikke, om vi har flere familiegavsteder end andre steder, men informationerne på de gravsteder kan være meget sparsomme. Min mand er

inden for it, og vi udviklede idéen til QR-koderne sammen - men det findes altså andre steder også, så det er ikke, fordi vi er kommet op med noget super unikt, siger Ann Skov Sørensen, der er sognets præst på sjette år, med et smil.

Henrik Pohl blev lidt tilfældigt koblet på projektet.

- Jeg begyndte egentlig på projektet i praktik, fordi jeg er ledig. Nu er jeg så ansat af provstiet i løntilskud frem til den 25. oktober, siger Henrik Pohl, der både er linjeofficer, har en master i organisationspsykologi fra RUC og også er uddannet projektkonsulent.

- Det er nok det sidste, jeg bruger mest for tiden, siger han og ler.

Ud med skabelon

- De første historier har været nemme at få, for det er jo dem fra menighedsrådets medlemmer. De næste har været lidt sværere at få, for »hvad er nu det her?«, tænker folk. Og idéen har også udviklet sig. I starten havde jeg en skabelon over, hvordan man kunne interviewe, men den har jeg simpelthen kasseret, fordi der er en følsomhed og en sårbarhed og en selvcensurering i forhold til familie, som du ikke kan putte i skabeloner, fortæller Henrik Pohl og fortsætter:

- Vi bruger i virkeligheden den første time på at sidde og sige hej og drikke kaffe, til folk opdager, at jeg ikke mis-

bruger det her. På den måde får de bagefter ro til at stå på kirkegården og tænke sig om og komme med deres fortælling i deres eget tempo.

- Og de vælger jo selv, om de vil være med og hvilken historie, de vil fortælle, pointerer Ann Skov Sørensen.

Tilhørsforholdet til området bliver også tydeligt, fortæller hun.

- Nogle af dem, der fortæller, er ud af en familie, der har boet her i mange generationer, og de har måske også sløjfede gravsteder. De har deres oldeforældre og tipoldeforældre liggende i mulden. Selv om stenen er væk og gravstedet er væk, så ved man, de ligger her, siger Ann Skov Sørensen.

Følelserne kommer

Der er en pointe i, QR-koderne aktiverer en rigtig fortælling og ikke bare en nedfældet version af interviewene.

- Når jeg står med mikrofonen, og vi er nået dertil, hvor vi stoler på hinanden, så starter jeg optagelsen, og dem, jeg interviewer, fortæller, hvem de er og går så i gang med historien. Jo bedre jeg er til bare at holde mikrofonen, jo bedre bliver fortællingen. Og hvis der bliver lidt stille, kigger jeg på stenen eller gravstedet eller op på kirken, og det sætter en ny tanke eller talerække i gang, fortæller Henrik Pohl og fortsætter:

Kirkegården er blevet udvidet flere gange. Det betyder blandt andet, fortæller Henrik Pohl, at »lille Aksel«, der som ikke døbt blev begravet i uindviet jord, nu ligger i indviet jord alligevel.

- Årsagen til, det er i lyd og ikke på skrift, er, at lokalhistorikere og andre har jo skrevet tekster, og tekster byder på det, som tekster kan, men en mundtlig fremlæggelse byder på noget

andet, fordi du kan høre på stemmen, når følelserne kommer. De bliver rørt. Tristhed. Tænkning. Det bliver en mere sammensat fortælling end en skreven tekst.

Det er ganske frivilligt, om man vil fortælle sin families historie. Og Henrik Pohl beskriver sin rolle i historiefortællingerne som »mikroholder«.